

Libris

Respect pentru oamenii

VICTORIA SERMAN

RĂMÂI INSULA MEA DE CANABIS

Aceasta este
într-o poveste
de dragoste și
de rău.
**Rămâi
însula mea
de cannabis**

roman

"Easă și sigură obligație, acasă nu a fi fericit."

George Orwell

UNIVERS

VICTORIA SERMAN
RĂMÂI ÎNSULA MEA DE CANABIS
© Editura UNIVERS SRL
EDIȚIURA UNIVERS
www.editorialunivers.ro
ISBN 978-606-571-061-6

CUPRINS**PROLOG**

Scrisoarea unei mame către copilul ei nenăscut	9
--	---

PARTEA I

Realitatea paralele	15
Arome de primăvară	17
Douăzeci de ani mai târziu	25
În minte, nu în inimă	33
Mesaj automat de absență	42
Repriza a doua	50
Antrenoare de neuroni	58
Ziua de vis	67
Ieșirea din colivie	74
Cărțile pe față	84
Temă de gândire	92

PARTEA A II-A

Lunile de miere	101
Nisip și scoici	103
Mașina timpului	112
Pizza Margherita	122
Tărâmul de vis	127
Lacul munților albastru	133
Prima noapte	143
Săptămâna oarbă	150
O lume dispărută	158
Turbulențe în al nouălea cer	166
Oricând, oriunde	179
Săptămâna 38	187
Nașterea unei stele	198

PARTEA A III-A

Zile negre, nopți albe.....	205
Zilele regăsirii	207
Noapte de vis.....	215
Ziua cu fluturi.....	222
Noapte la castel.....	229
Ziua fericirii, noaptea adevărului.....	238
Ziua de treizeci și opt de ore	247
Noapte profundă.....	252
Ziua minunilor	261

PARTEA A IV-A

Lumea se poate nărui	273
Ascultă-ți inima și cugetul!	275
Ultimul drum	283
La pescuit.....	296
Explozia de la miezul nopții	305
Călătorie în infern	314
Fuga	324
O mașină căzută din cer.....	331
Zona crepusculară	341
Amantul necunoscut	349

PARTEA A V-A

Amputare sub anestezie.....	359
Neveste disperate	361
Iubire manipulată	368
Început de sfârșit.....	377
Scrisoare către Moș Crăciun	387
Femeia perfectă.....	394
Demonul din oglindă.....	403
Horoscopul astral	412
Silk Cut.....	422
Plaja pustie.....	430

EPILOG

Rămâi insula mea de canabis.....	439
----------------------------------	-----

să fumez. Mult. Să mă toxic. Era cel mai mic rău pe care mi-l puteam face. Eram prea obosită, prea uzată, luptam pe prea multe fronturi paralele. Am sperat din tot sufletul că lucrurile se vor îndrepta. Și nu voiam să o despart pe Eva de tatăl ei. Dar incapacitatea de a mă detașa m-a făcut să îmi pierd orice respect pentru mine însămi.

Am decis (eu) să te avem pe tine. Ne-a luat destul de mult timp, dar, într-o zi cu soare, emoticonul mi-a zâmbit de pe testul de sarcină. Câtă fericire debordantă, câte precauții pentru a mă asigura că te voi putea păstra cu adevărat! L-am rugat ca măcar în primele luni să fie bun și tandru cu mine, cum era la început, pentru a proteja sarcina, pentru a te proteja pe tine. Nu a fost chip. Nici rugămintile fierbinți, nici amenințările nu au fost de folos. Gândurile negre pe care le țesea în permanență îi întunecau mintea cu totul. Așa am ajuns să îi spun că faptul de a fi însărcinată nu mă va împiedica să îl părăsesc. Clipa aceea a marcat moartea cuplului nostru. Și cu ea, apariția, de neunde, a unui înger...

Restul îl știi. L-am trăit cu mine în fiecare zi și știi câtă fericire, câtă teamă și câtă bucurie mi-a fost dat să trăiesc. M-a făcut să mă simt din nou, după atâtă vreme, femeie. Să realizez că ființa plină de viață și de zâmbet care eram devenise doar o amintire ștearsă, uitată în străfundurile unui suflet programat să sufere pentru a supraviețui. A trezit în mine senzații și sentimente refulate ani la rând, amintindu-mi cine sunt.

Nu știu de ce, nu știu de ce acum și nu știu de ce el.

Minunea mea, voi am să te fac să înțelegi că toate emoțiile din ultimele săptămâni sunt ecoul unui amestec exploziv de vulnerabilitate, pentru că te aştepț, de frustrare și nefericire timp de atâtia ani, de trezirea unui vulcan de sentimente pe care îl speram stins.

Iartă-mă că te-am neglijat, că nu am înțeles de la început ce mi se întâmplă. Tu ești, alături de sora ta, ceea ce am mai de preț pe lume și niciodată nu voi mai lăsa pe cineva să vă umbrească fericirea la care aveți dreptul!

Sper că într-o zi vei înțelege.

Mama ta, care te iubește nespus

PARTEA I

REALITĂȚI PARALELE

Arome de primăvară

„În primul trimestru, piața înregistrează o scădere de 4%...” Surâsul i se lărgea pe măsură ce înainta în lectura raportului. Nu, raportul acela nu avea nimic amuzant, însă Dora nu reușea să înțeleagă nimic din cifrele enumerate. Literele, cuvintele, întregii pasaje zburătăceau pe foaie într-un dans fără sens, altul decât cel al fericirii. Stomacul îi era traversat de crampe de emoție, își simțea pulsul înnebunit și o avalanșă de sentimente se amestecau în mintea amețită de adrenalină. Reluă. „În primul trimestru, piața înregistrează o scădere de 4%...” Izbucni în râs și trase cu ochiul la ecran. Era prea devreme pentru a mai primi un mesaj, dar devenise un reflex de care nu se mai putea dezvălu. Aventura aceasta neașteptată dura de două săptămâni. Lucrurile merseră în crescendo, cu câteva momente de vid care le-ar fi putut periclită relația, dar care se dovediseră a fi doar momente de calm înaintea unei noi furtuni. și ce furtuni! După aproape douăzeci de ani, scânteia se transformase în incendiu, mistuind totul în calea sa: prejudecăți, echipa de sentimente, echipa de consecințe. Își lăsase imaginația să zburde fără nici o restricție, cu inconștiința celui ce nu are nimic de pierdut. Doar în privința aceeași greșea. Avea ceva de pierdut: linistea și somnul, într-un moment mai mult decât nepotrivit. Povestea aceasta o surprindea complet, dar, între puținele evenimente picante din viața ei și tortura constantă ca o picătură chinezescă pe care o trăia zi de zi, își găsea toate justificările necesare unui comportament atât de nechibzuit.

Nu înțelegea, în schimb, ce îl împingea pe Călin într-o astfel de aventură: adept necondiționat al vieții de familie, trăind pentru copiii lui, cu o soție iubitoare și la locul ei, o slujbă bună,

stabilă, care îi permitea să facă ce îi place. Nu ambiții, nu vise, doar o viață normală, lipsită de riscuri, dar nu de greutăți. Sau cel puțin asta știa ea. Era adevărul?

Declanșatorul fusese ziua ei de naștere. De când se știa, Dorei îi plăcea să o sărbătoarească. Era o zi cu totul specială pentru ea, iar trecerea anilor nu îi umbrea cu nimic această fericire simplă. Dar, de când se despărțise de Călin, cu mulți ani în urmă, nu gusta pe deplin placerea acelei zile până nu primea urarea lui. și în fiecare an, cu precizia unui ceasornic elvețian, telefonul suna sau ecranul calculatorului anunța că minunea s-a produs din nou.

Se despărțiseră cu deplina conștiință a faptului că se iubeau mult, dar că drumurile lor nu puteau continua împreună. Ultima discuție fusese simplă, calmă, în ciuda durerii mocii.

– Astă înseamnă că nu vom mai vorbi? Că doar ne vom face urări la zilele de naștere și de sărbători? o întrebă el, ținând-o strâns în brațe.

– Da...

Răspunsese mecanic, cu voce străină, ieșită ca din gura altcuiva. Era ca și cum s-ar fi desprins de corpul ei, observând scenă ca simplu spectator. Sentimentele nu își aveau locul. Dacă și-ar fi ascultat inima, ar fi însemnat să contemplă golul imens în care cădea. Nu voia să cedeze tentației. Știa ce vrea, anticipă cât de greu îi va fi, dar decizia era luată. Câteva minute au stat agățăți cu disperare unul de altul, fără să spună un cuvânt. Apoi s-a desprins de el și a plecat fără să întoarcă capul. Fusese ultima dată când îl văzuse.

Dora se smulse din reveria ce îi umbrise privirea și un zâmbet radios îi lumină fața: mesajul lui Călin sosise. Era în sfârșit ziua ei!

„La mulți ani!”

„Mulțumesc frumos! Toate bune?”

Scrise răspunsul cu degete tremurânde de emoție și fără prea mari speranțe că el va răspunde. Cu câteva luni înainte, voise să joace tare și dăduse greș. Supărată că nici după atâtia ani nu reușea să își înăbușe dorința de a avea vești de la el, rușinată că el i-ar putea ghici nerăbdarea, încercase să pară

detașată. Îi mărturisise că nu știa niciodată dacă ziua lui era pe 10 sau pe 11. Nu mințea, dar intuia că felul de a spune riscă să îl rănească. El o informase rece că ziua lui fusese întotdeauna pe 9, iar la mesajul următor nu îi mai răspunse niciodată.

„Mm.”

„Nu sunt convinsă că am înțeles...“

„Așa și-așa.“

Dora era uimită. În ultimii ani, la întrebarea ei politicoasă, Călin răspunse invariabil „da“, apoi dispăruse. De această dată, monosilabismul aducea o nuanță nouă, deși incertă. Trei schimburi de replici, chiar dacă impropriu numite astfel, era un record la care nu ajunseseră niciodată în trecut. Dora se întrebă sincer ce era cu el. Ar fi vrut să îl întrebe, dar îi era teamă să nu dispară din nou. Preferă să lase lucrurile cum erau, concentrându-și atenția asupra telefonului care suna în permanență, a colegilor care treceau pe rând să o felicite, a prietenilor care îi scriau mesaje pe toate canalele.

Ideea că orele interminabile la slujbă puteau fi evitate măcar o dată pe an îi străfulgeră mintea pe neașteptate și, într-un elan de entuziasm, hotărî să sărbătoarească plecând devreme de la birou. Ocazia era perfectă.

Când ajunse acasă, George o întâmpină zâmbitor.

– Draga mea, nu am avut bani să îți iau flori. Pot să iau cardul tău? și fără a mai aștepta acordul ei, scotoci în poșetă, scoase cardul din portmoneu și plecă la florărie. Ea rămase nemîșcată, ezitând între hohotele de râs în fața grotescului situației care constituia viața ei și dorința de a arunca în urma lui cu ce îi cădea în mâna. Dar era prea bine dispusă. La urma urmei, era ziua ei, zeci de prieteni se gândiseră la ea și i-o demonstraseră, EL îi scrise trei mesaje, viața era frumoasă!

În noaptea aceea îl visă pe Călin. Erau într-o cameră, așezați confortabil pe o canapea, ținându-se de mâna, iar copiii, ai lui și ai ei, se jucau în jurul lor. Dimineață se trezi gândindu-se la el, surprinsă de claritatea imaginii care îi rămăsese în minte. Replicile din ziua precedentă fuseseră de o banalitate necruțătoare, dar în spatele lor trebuia să se ascundă ceva.

Dorei i se păru dintr-o dată ridicol să-și piardă timpul cu astfel de gânduri. Ziua se anunța încărcată, iar ea trebuia să se concentreze pe lucruri serioase. Visele de adolescență târzie nu erau programate în agenda.

Întâlnirile se înlanțuiră fără a-i lăsa răgaz să mănânce, neglijență care o putea costa scump în starea ei de femeie însărcinată. Încercă cu greu să facă abstracție de somnolența care, de două luni, se cuibărise în ea, odată cu mica ființă. Constată fără surprindere că atenția i se volatilizează din ce în ce mai des și privirea îi alunecă spre ecran.

La sfârșitul zilei, hotărî să clarifice lucrurile și îi scrise lui Călin:

„Și tot nu mi-ai zis ce-ai pătit.“

Răspunsul sosi după douăzeci de minute, făcând-o să tresără.

„Sunt bine.“

Bineînțeles! Cum își putuse imagina că s-ar fi schimbat? Întotdeauna procedase la fel. Dacă avea o problemă, o păstra pentru el. Nu le împărtășea nimic celorlalți. Iar ea fusese suficient de naivă încât să credă că era gata să-i facă confesiuni. Ce aștepta de la el?

„Mă bucur că ești bine. Când cineva îmi spune că e *așa și-așa*, eu înțeleg că are o problemă și, suflet caritabil cum sunt, mă interez de ce nu e totul în regulă. Greșit, ai dreptate! Nu mă privește. Week-end plăcut!“

Trimise mesajul fără a reciti, apăsând cu ură pe buton. Ar fi vrut să vorbească cu el, ar fi avut atâtea întrebări să-i pună. Dar nu avea cu cine discuta. Asta fusese problema lor dintotdeauna. De vorbit, nu vorbeau, el nu îi spunea niciodată ce e în mintea lui. Aveau ocupării diferite, gusturi diferite. Când ea își dorea să iasă undeva, el refuza pentru că nu avea cu ce să plătească și nu accepta să plătească ea. Oricum, unei cine romantice îi prefera o bere cu prietenii. Nu îi plăcea ideea că ea lucrează, ar fi preferat să o știe lângă el. Visurile ei de a vedea lumea se loveau de dorința lui de a rămâne pe peticul de pământ pe care îl cunoștea. Nu aveau nimic în comun și nu înțelegea ce îi unise în afara de o dragoste irațională. Îi știa

inteligent, se purta minunat cu ea, dar setea ei de cunoaștere nu își găsise ecou în felul lui de a fi și îi fusese imposibil să-și imagineze viața alături de el.

Sfârșitul de săptămână se scurse încet, fără evenimente majore, doar cu gânduri ascunse între două reprise de joacă cu cea mică și două reprise de hărțuire cu cel mare. Dora ar fi avut nevoie să se odihnească, dar știa că George avea să o acuze din nou că nu se ocupă de casă și de copil. Se resemnase.

Ziua de luni sosi în cele din urmă cu avalanșa sa de urgențe și răspunsul mult aşteptat:

„Nu aștept nimic de la nimeni. Ai înțeles greșit.“

Dora rămase o vreme cu ochii pironiți în ecran. Constată cu stupoare că timpul trecuse, dar el nu se schimbase deloc. Îi recunoștea cuvintele, concepțiile, modul de a-și exprima ideile. Avea impresia că se despărțiseră cu o zi înainte. Știa perfect la ce se referă Călin, nu avea nevoie de explicații. Atâtă ani și totuși îl cunoștea pe de rost. Își amintea perfect mândria lui uneori deplasată, ideile lui adânc înrădăcinat într-o societate arhaică, cu valori sănătoase, dar care nu știa să evolueze odată cu restul lumii. L-ar fi recunoscut dintr-o mie. Dora înțeleseră că răspunsul lui era o reacție directă la cuvintele pe care le folosise ea. Voise să îl facă să reacționeze și reușise. Dar nu suficient. Ezită, apoi răspunse cu familiaritatea timpurilor în care erau împreună.

„Așcătu, *honey*, expresia *suflet caritabil* era ironică. Mă supărăsem că îmi răspunzi monosilabic. Lasă puțin orgoliul la o parte și spune-mi ce-i cu tine. În fine, dacă vrei, nu e nici o obligație. Nu voi amesteca în ce nu mă privește, dar dacă nu ești bine, asta nu mă lasă indiferentă.“

Trimise mesajul și zâmbi trist. *Honey* era felul în care, cu ani în urmă, i se adresa când era supărată. Formularea era hazardată, dar își asumase riscul. Nu se putea ca el să nu-și amintească.

În clipa următoare, clinchetul mesajului intrând îi făcu iniția să-i spargă pieptul. Zâmbetul trist se transformă într-un surâs victorios.

„Tare asta cu *honey*! Bănuiam că supărarea va veni repede.“

Călin mușcase momeala, dar Dora era prea mândră pentru a accepta o înfrângere imediată. Riscul ca el să se retragă din

începutul de discuție era imminent și demnitatea nu-i permitea să se lase descoperită. Se mulțumi să îi surâdă cu un emoticon.

„J“

Se pregăti pentru alte luni de așteptare, când numele lui se afișă din nou pe ecran. Surprizele nu făceau decât să înceapă.

„Ti-ai revenit. Tu cum ești?“

Era prima dată când Călin lua inițiativa de a se interesea de soarta ei. Dora stătu în cumpănă, căntărind sensurile ascunse ale întrebării. Era perfect conștientă că această căutare continuă a lucrurilor nespuse este fructul imaginației ei, dar avea atât de rar ocazia să evadeze din stresul permanent în care trăia, încât hotărî să intre în joc. Avea de gând să-i smulgă mărturisiri trecute sub tăcere prea multă vreme.

„Mi-am revenit? Atenție, te joci cu focul! De unde știi tu care e versiunea originală? Dora cea blândă și bună sau Dora gata de atac?“

„Cred că m-am speriat. Nu fac față. Să ne trimitem mesaje formale la zilele de naștere. Să vedem atacul.“

„Artillerie ușoară sau grea, ce preferi? Alege-ți armele.“

„Nu poți veni cu orice armă. Poți veni cu toate! Mă anunț!“

„Nu te știam aşa jucăuș!“

„Cineva se retrage pâș-pâș. Mulțumesc pentru jucăuș!“

Dora era din ce în ce mai surprinsă. În scurtă vreme, anuala urare de „La mulți ani!“ se transformase într-un schimb suspect de replici cu subînțeles. Ceva se întâmpla cu el. Dar ce? Se gândi să adopte o tactică diferită și atașă mesajului două poze cu comentariul:

„Cu mască, fără mască. Dora cea blândă și bună sau Dora gata de atac?“

Pe vremuri, Dora era rătușca cea urâtă și nu întelesese niciodată de ce el o plăcuse. Când îl cunoscuse, el era întruchiparea lui Făt-Frumos, ieșit ca dintr-un basm: înalt, cu umeri lați și brațe puternice, o față frumoasă, un zâmbet larg și sănătos, tot timpul vesel și pus pe glume.

Nu putea crede că această făptură de vis își coborâse ochii asupra ei, când ar fi putut alege orice altă fată. Se îndrăgostise de el din prima clipă și, chiar dacă nu credea o vorbă din

repertoriul lui, i se topea în brațe când îi spunea că o iubește. Știa că nu va trece mult și favorurile lui își vor schimba direcția, dar hotărâse că, atât cât dura, merita, fără a-și pleca urechea la șușoteliile care începuseră deja să o pună în gardă. Ea, rătușca cea urâtă, în compania lui Făt-Frumos era ceva inedit.

Doar că rătușca cea urâtă se transformase cu timpul și voia să-l surprindă. Alese o poză făcută într-unul din rarele momente de liniște: un zâmbet senin și încrezător, hrănitor de fericirea maternității abia gustate. Aceasta era Dora cea blândă și bună. A doua era Dora războinică, în plin scenariu de luptă cu beduinii, care furaseră tradițional nu numai mireasa, ci și domnișoarele de onoare. Rochia de seară elegantă contrasta cu privirea amenințătoare și arma pe care o ținea cu ambele mâini. Erau două ipostaze diferite care, din întâmplare sau nu, o caracterizau de minune.

„Ti-am spus să vii cu tot ce poți. Tremur tot de la pozele astea!“

„Basme! N-ai replicat! Ti-a rămas puțin var pe cămașă, la spate...“

„Nu pot replica cu poze actuale, că fugi. Ar trebui să estimezi gabaritul adversarului. Preluarea a fost bună, dar vino cu ceva original.“

„Lașule!“

„Am văzut prea mult bluf. E slabă.“

Felul în care Călin îi dejuca manevrele începu să o stârnească. Își dădea seama că își subestimase adversarul, trebuia să dublezemiza. Dacă fotografile nu îl impresionaseră până la a-i face o declarație, atunci nu avea decât să i-o smulgă fără prea mari menajamente. Demers lipsit de subtilitate, dar merita încercat. Dialectica îi oferi o oportunitate de neratat: alegerea trucată.

„Pozele erau o armă ca oricare alta. Să te văd de data asta: pe care o preferi, pe cea blândă și bună sau pe cea felină, gata de atac?“

„Combină-le pe amândouă, fă-le foarte rele și trimite-le la mine să ne răfuim!“

„Să comod, să gurmănd pe deasupra!“

Dora făcea pe viteaza, dar începea să piardă teren.

„Situația degenereză. Sunt amenințat de către o doamnă, cu o poză cu fete și mitraliere... Sunt comod, fiindcă nu merită deranjul.“

Călin o înfrunta fără nici un scrupul și continua să mărește puncte. Dorei nu îi venea să credă.

„Nu merită deranjul?! Dacă nu aş fi acum cu șeful, ţi-aș răspunde.“

Dora era cu Francesco, făcând efortul de a se concentra la mai multe lucruri deodată. În ciuda ședinței, nu se putuse desprinde de acel duel imprevizibil care o ținuse cu sufletul la gură, lăsând-o în pană de cartușe. Călin era un adversar mai de temut decât se așteptase. Nu își amintea să fi avut vreodată un astfel de schimb de replici cu el. Continua să se minuneze.

„Deranjez?“

Replica lui o făcu să izbucnească în râs, în plină discuție bugetară. Se scuză mușcându-și buzele până la sânge și, cu un aer concentrat ca asupra unei probleme urgente, ce nu suferă amânare, scrise:

„Nu, dragule, continuă...“

„Asta e bună. Ce vă zice șefu? Nu v-ați făcut obiectivele?! În fine, revenim la ale noastre. Ne mai batem sau gata?“

Dora ar fi vrut să îi răspundă „Daaa! Numai nu pleca!“, însă nu se cuvenea. Trebuia întâi să se asigure de determinarea lui.

„Ce preferi?“

„Ne batem până la moarte! Dar cine-i Zmeul și cine Făt-Frumos?“

„Eu am fost Zmeul întotdeauna și am impus rolurile. Alege tu de data asta. Azi sunt clementă!“

Aluzia ei frontală la trecutul lor comun nu trebuia neobservată, dar nici unul nu voia să recunoască.

Dialogul se încheiașe, iar Dora trase aer în piept ca după un efort considerabil. Mai în glumă, mai în serios, lupta fusesese mai dură decât anticipase și nu era sigură în favoarea cui înclină scorul. Nedumerirea ei atinsese cote maxime. Lucrurile nu se legau. El nu fusesese niciodată adeptul noilor tehnologii, cu atât mai puțin al cuvintelor. Și totuși, treizeci de mesaje într-o zi era, incontestabil, ciudat din partea lui! Explicația trebuia să fie alta.

Douăzeci de ani mai târziu

Dora își asuma cu greu latura puerilă a dialogului care începuse să se înfiripe cu Călin, dar recunoscu în sinea ei, rușinată, că îi plăcea. Agenda îi anunța încă o zi încărcată, dar speranța unui schimb de mesaje cu el îi dădea aripi. Nu avea nici o garanție că el avea să se arate, dar intuiția nu o trădă.

„Salut!“

„Ce vânt te-aduce pe-aici, Zmeule?“

„Fac și eu să treacă timpul tăind frunze la câini.“

„Nu mă face să râd! Sunt în ședință. Trebuie să par serioasă!“

„Dacă îți spun bancul cu șoricelul și nu mai poți de râs, poți să iei cuvântul, să le spui părerea ta.“

„Prezint peste câteva minute, ar putea pica la momentul potrivit.“

„Purcelușul istic se duce la un bar. Primiți comenzi? Da, bineînteles. Culcat!“

Dora începu să râdă pe înfundate. Îi lipsise umorul românesc în atâtia ani în străinătate, dar era pe punctul de a lua cuvântul în ședință și trebuia să se pregătească moral. Exercițiul îi era familiar, manifestările incontrolabile ale lui Francesco însă făceau lucrurile dificile.

Narcisist prin excelență, dominat de o paradoxală lipsă de încredere în sine, Francesco strivea pe toată lumea care îi ieșea în cale. Subiectul discuției era sensibil și, timp de o oră, scânteile săriră în toate direcțiile. Dora evită cu artă și curaj derapajele, dar felul în care superiorul ei exploda la orice punct de vedere diferit o revolta. Lipsa de respect îi repugna cu desăvârșire, iar capetele plecate slugarnic ale colegilor o